

NehemiaInfo

TANZANIE Příběh posedlého muže

UKRAJINA Pomoc ve válce

MISIE Třicet let Nehemie

ČAD Na skok mezi misionáři

Prinášíme změnu
do lidských životů.

Obsah

3	Tanzanie	Příběh posedlého muže
4	Tanzanie	Masajský chlapec v hroší tlamě
5	Tanzanie	Práce v Masajské stepi
6	Ukrajina	Pomoc ve válce
7	Thajsko	Po půl roce...
8	Kavkaz	Pomoc pokračuje i ve válečném stavu!
10	Čad	Na skok mezi misionáři
12	Misie	Třicet let Nehemie
14	Řecko	Misie v Řecku
15	Ukrajina	Auto od Nadace Terezy Maxové dětem
16	Akce	Kurz Kairos

Největší misionář

Chceme-li v životě něčeho dosáhnout, je dobré zaměřit svoji pozornost na ty, kdo již vytyčenou metu před námi zdolali. A pokud jsme opravdoví křesťané, je tím nejlepším vzorem sám Pán Ježíš Kristus. Svou podstatou byl roven Bohu, ale na své rovnosti nelpěl a místo toho se ponížil až na smrt. Vždyť opustil to nejúžasnější království, vzdal se pozice Božího Syna a přišel, aby sloužil nám. Nikdo z nás nemůže překonat tento čin, ale vždy bychom si ho měli připomínat, a zvláště ve chvíli, kdy se rozhodujeme, zda uposlechnout Boží volání a vydat se tam, kam nás Pán posílá.

Je nesmírně důležité, abychom pro tuto službu byli vyzbrojeni a povoláni Duchem svatým. I apoštolům přece Pán Ježíš řekl, aby neodcházeli z města, dokud jim nebude dán. On je totiž naším nejlepším rádcem a uvede nás do veškeré pravdy. I na samotného Krista se snesl při jeho křtu. On pak započal svoji službu v obrovské moci a síle Ducha. Jsme-li tedy opravdoví křesťané a následovníci Ježíše, pak musí být misie ústředním tématem nejenom naší služby, ale celého našeho života. Správná otázka tedy zní: „Pane, mám někam jít?“, ale „Pane, kde Ty mě chceš mít?“ Tedy ať už nás Bůh povolá do vedlejší vesnice anebo na sám konec země, vždy by měla být odpověď „Ano, Pane, půjdu.“ Maranatha.

Pavel Kölbl,
koordinátor krátkodobých misijních výjezdů

Tanzanie

Příběh posedlého muže

Příběhy ze života
Masajů č. 1.

Miroslava Cásková

Tentokrát jsme měli jedinečnou příležitost strávit v Masajské stepi celý měsíc, a to s celou rodinou. Pronikli jsme trochu do kultury Masajů, ochutnali jejich jídlo pečené či vařené nad ohněm, navštívili jejich domovy, smáli se spolu s místními dětmi, zpívali chvály ve svahilštině, sjížděli v autě vyschlá koryta řek, projížděli cestou necestou plní červeného prachu a zároveň jsme přidali pomocnou ruku k dílu. Mimo jiné jsme malovali obrázky v nových třídách mateřské školky a vymalovali pokoj, kam přijíždí většina hostů a dobrovolníků. Věřím, že to byl čas, na který budou i naše děti dlouho vzpomínat. Zážitků máme spoustu, já bych vám chtěla přiblížit alespoň některé příběhy, které jsme slyšeli od místních.

Příběh posedlého muže, který nám vyprávěl Matthias: Bylo to jako z Bible. Jezdívají jsme do města natankovat benzín a čas od času se zde ukázal muž. Byl zcela nahý a vždycky u mne žebrol peníže. Mluvil se mnou anglicky. Abych se ho zbavil, měl jsem vždycky v kapse nachystaných pár drobných. Nebylo to nikterak příjemné, ale byla to cesta, jak se poklidně rozejít.

Jednou jsem však při natankování utratil všechny své peníze, tedy nezbyl mi ani pěťák. A v tom se nahý muž opět objevil a začal mě vydírat. „Dej mi peníze! Ty máš hodně peněz!“ Slušně jsem mu odpověděl, že dnes opravdu žádné peníze nemám, a poslal jsem ho domů. Jenomže v tu chvíli muž vzal do ruky kámen a chystal se ničit auto a opět vyhrožoval. Když jsem se ohradil, chytil mě ze zadu a

snažil se se mnou rvát. Svému kamarádovi, který seděl za volantem, jsem tedy dal rychlé znamení, aby s autem ujel, a já se mezitím pokusím muže zpacifikovat. Věděl jsem, že je posedlý, a tak jsem se modlil a stavěl se proti silám temnoty, ale nic nefungovalo... Později se mi podařilo vysmeknout z jeho rukou a utéct.

Po nějaké době jsme navštívili shromáždění v nedaleké vesnici. Když jsem se zadíval na jednoho slušně oblečeného muže stojícího vpředu, jak chválí Boha, byl mi nějak povědomý. Pak mi to došlo! To musí být On! Po shromáždění jsem se zeptal: „Jak se to stalo?“

Když Bůh přichází, dějí se zde nejruznější zázraky.

Starší sboru začali vyprávět: „Jednou k nám přišel do vesnice a svým oštěpem nám propíchal reproduktor. Když jsme ho přistihli, obstoupili jsme ho ze všech stran a začali jsme se za něj modlit. Démoni jej opustili a muž se uklidnil. Odevzdal život Bohu a nyní je aktivním členem našeho sboru.“

Přistoupil jsem tedy k němu a chtěl jsem jej přivítat. Když jsem však na něj začal mluvit anglicky, dával mi najevo, že anglicky vůbec neumí! Tehdy mi došlo, že démoni jej posílali za mnou, a skrze něj na mě mluvili anglicky. Nyní byl muž krásně oblečený a výraz jeho tváře byl zcela proměněn. Když Bůh přichází, dějí se zde i takové zázraky. ■

Tanzanie

Masajský chlapec v hroší tlamě

Miroslava Cásková

Masajský chlapec Melubo zase vyprávěl svůj příběh, který se stal, když mu bylo 13 let. Tehdy se jeho život převrátil zcela naruby. Žil s rodiči v tak primitivních podmínkách, že ani netušil, co je to banán. Ve stepi každý den pásal své stádo.

„Tehdy jsem uslyšel v dáli nějaký šramot a myslel si, že je tam buvol. Když jsem se však k místu přiblížil, uviděl jsem hrocha, zvíře, které jsem neznal. Snažil jsem se utéct, ale můj oděv se mi zamotal do trní a hroch mě vzal do své tlamy! Teď už vím, že měl záměr mě vzít do řeky a utopit. V tu chvíli jsem si vzpomněl na nedělní besídku, kdy jsme se bavili o Ježíši a o tom, jakou má moc. Stihl jsem zavolat: „Ježíši, zachraň mě!“ Najednou se znenadání objevil pes a začal na hrocha štěkat. Ten mě pustil na zem a utekl. Nicméně mé nohy byly zcela rozdrčené. Některé části mi visely pouze za kůži. Silně jsem krvácel. Kluk, který mě našel, okamžitě běžel pro pomoc. Jediný strýček uměl svahilsky, a tak mě vzal do nemocnice, kde mi chtěli nohy amputovat. Strýček ale odmítl a vzal mě do jiné nemocnice. Tam se scénář opakoval. „Nezbývá, než mu nohy amputovat!“ Strýček však rezolutně nesouhlasil a jel se mnou do další a další nemocnice. Tam

Příběhy ze života Masajů č. 2.

reagovali stejně. Jedině amputovat! Strýc opět nesouhlasil. Našel se však ve městě Moshi jeden doktor, který řekl, že zkusí moje nohy zachránit. To už byla v mém těle otrava a kosti začaly zelenat. Snažili se odstranit napadenou část a nohy mi různě sešroubovali. Tehdy se mě ujali dlouholetí misionáři Anna a Steve, kteří v Moshi žijí.“

Anna dále vypráví: „Spolu s ním v nemocnici tenkrát ležel náš chlapec (který u nás bydlí), který si zlomil obě ruce. Tak jsme se o Melubovi dozvěděli. Vypadalo to s ním opravdu zle. Rány hnisaly. Chodívali jsme se za něj pravidelně do nemocnice modlit. Když bylo možné jej vzít k nám domů, udělali jsme to. Jeho rodina je velice chudá, nemohl se vrátit zpět do masajské vesnice, do hliněné chatrče. Jeho rány vyžadovaly každodenní převazy, a tak jsme se domluvili, že u nás zůstane. Téměř rok a půl ležel, ale rány se postupně hojily! Abychom jej nějak zabavili, začal vyšívat křížkovými stehy. Zdokonalil se v tom tak, že jeho obrázky vypadají z dálky jako fotografie. Po dvou a půl letech už chlapec chodí! Začal studovat krejčovskou školu a je v tom opravdu výborný. Pomáhá u nás v domě a jeho srdce patří Bohu.“ ■

Práce v Masajské stepi

V Masajské stepi je misijní centrum, kde školu a školku navštěvuje celkem 690 dětí. Z toho necelých sto dětí bydlí na internátě v blízkosti školy.

dvakrát čekali miminko, ale jeho žena vždy potratila. Můžete se přidat k jejich modlitbám.

Miroslava Cásková

Zeptala jsem se Johany, 28 letého masajského muže, který je součástí misijního centra v Loltepes: „Jak trávíte neděli?“ „Většinou po shromáždění navštěvuji sám nebo s manželkou naše přátele.“ „A plánujete i čas na nějaký větší odpočinek?“ zeptala jsem se. „Ano, chtěli bychom objíždět sousední vesnice a sdílet se s lidmi o Ježíši.“ „Aha, to je moc dobré, ale to asi není úplně odpočinek,“ komentovala jsem to svými slovy. Johana se jen usmál a dodal: „My si odpočineme až v nebi.“ Velmi mě překvapila jeho touha jít do nezasažených vesnic. Masajští mužové nemají ve zvyku moc pracovat, většinou jen diskutují nad čímsi pod velkým stromem a většinu práce obstarávají ženy. Johana je však plně proměněn. Nejen že je aktivně zapojen v církvi, pracuje na polích a pomáhá cizincům s tlumočením z angličtiny do svahilštiny nebo masajštiny, ale navíc jeho srdce hoří po tom, podělit se o dobrou zprávu s ostatními lidmi.

„Co vám ve vesnicích otvírá dveře, abyste mohli s lidmi hovořit?“ „Většinou přinášíme chudým lidem trochu jídla, a tak si s lidmi můžeme povídat. Chodíme dům od domu, a když pak lidé chtějí, nabízíme jim modlitbu. Zázraky uzdravení zde zažíváme velmi často. A lidé své životy pak také odevzdávají Bohu.“ Na mou reakci, že my v Evropě již tolik zázraků uzdravení nezakoušíme, reagoval velmi překvapeně. (No, mě je to také líto. Asi naše srdce spoléhá více na pozemské věci... Bude toho zřejmě více...)

Když se Johana obrátil, masajští muži jej proklínali, že nikdy nebude mít práci, nikdy se neožení a nikdy nebude mít děti. Nyní má krásnou ženu a má práci. Jediné, co je teď trápí, že už

Když se obrátí masajské ženy, mužové je často opouštějí. Bití žen je na běžném pořádku. Na konci našeho pobytu jsme navštívili dvě místa. V jedné vesnici přivezli pracovníci misijního centra potravinovou pomoc masajské ženě, která po 6. porodu oslepla. Manžel je alkoholik, a když zjistil, že je žena slepá, rodinu opustil. Nejstarší syn má asi 16 let, nejmladší dítě rok a půl.

Ve druhé vesnici jsme navštívili jinou velmi chudou rodinu. Nedávno jim na podvýživu zemřela holčička a navíc mají postiženého chlapce. Další chlapec je na internátě v misijní škole. Ten den však přišla naděje do jejich životů. Společně jsme se s otcem rodiny i s jeho ženou modlili modlitbu spasení.

Ano, i masajský národ potřebuje naději a proměnu. A díky Bohu se i v těchto končinách káže evangelium. Z České republiky je zde na misii Zuzka, jejíž touhou je zasáhnout masajské ženy. Z počátku je to však pomalý proces. Zapadnout do zcela jiné kultury a naučit se místní jazyk vyžaduje píli a trpělivost, kterou ale Zuzka má. Má velké srdce pro lidi. Je pracovitá a nyní má příležitost trénovat svahilštinu v mateřské školce.

I Masajové hledají naději...

Díky všem, kteří misii v Tanzanii podporujete, ať už finančně, nebo modlitebně. Ve chvíli, kdy píše tento článek, je na místě také stavební tým pod vedením Staška Bocka, který dokončuje nový dům pro učitele. Protože se Bůh již od počátku vydal na misii kvůli nám, aby zachránil vše, co zahynulo, i my jsme na misii spolu s ním. Pokud ještě váháte, zkuste třeba kurz Kairos, který vám dá odvahu zapojit se nově do Boží záchranné misie. ■

Pokud byste chtěli podpořit Zuzku a její misii, použijte prosím č. ú. 1057340/2060, v. s. 2201. ■

Pomoc ve válce

Apostolovo

Pavel Golub

Česká Nehemia na Ukrajině pomáhá již desítky let. A teď, v době války, kdy pomoc potřebujeme nejvíce, jste stále po našem boku. Děkujeme vám všem, kdo se do pomoci zapojíte. Jste nedílnou součástí naší práce zde v Apostolovu!

Válka s sebou přinesla mnoho potřeb v řadách obyčejných lidí. Bylo a je pro nás velmi náročné na ně na všechny reagovat. Mnohokrát jste se pro nás stali vyslyšenou modlitbou.

Tým dobrovolníků. Na samém počátku války jsme sestavili tým dvaceti dobrovolníků, kteří bez ustání pomáhají dodnes. Většina z nich přišla vlivem války o práci a zůstali tak ze dne na den zcela bez příjmů. Přesto se s odhodláním zapojili do pomoci ostatním. Pomohli jste nám s finančním zabezpečením jejich rodin. Pro nás všechny to byla odpověď na naše modlitby a další důkaz vašeho zájmu a přátelství.

Sklad humanitární pomoci. Několikrát jsme dostali větší množství humanitární pomoci z Německa. Dlouho jsme si "lámali hlavu", kde pomoc uskladníme. Naskytla se nám příležitost pořídit si vlastní skladovací prostory za velmi výhodných podmínek. Jedinou překážkou byly finance. A znovu přišla odpověď od vás z Česka. S vaším významným příspěvkem jsme sklad poříдили a máme tak vlastní prostor, kde můžeme pomoc skladovat.

Palivo. Humanitární pomoc rozvážíme potřebným lidem v širokém okolí. Ceny paliva se však s válkou rapidně zvýšily,

Tým dvaceti dobrovolníků, lidí, kteří přišli o práci, se s odhodláním zapojil do pomoci druhým.

což naší situaci příliš nepomáhá. Opět jste to byli vy, kdo nám pomohl s pokrytím nákladů, a proto můžeme dál reagovat na potřeby lidí v nouzi.

Restart pro dobrovolníky. Po měsících tvrdé a usilovné práce našeho týmu bylo u všech patrné vyčerpání. Rozhodli jsme se je všechny vyvézt mimo válečnou zónu ke společnému setkání s názvem Restart. Strávili jsme několik dní odpočinkem, který napříč celým týmem znovu vykouzlil úsměv na všech tvářích. Děkujeme i za vaše finanční příspěvky k restartu našich dobrovolníků.

Novogrigoryevskoe. Vesnice, kde pomáháme déle než sedm let. Pořídili jsme zde malou budovu, kde probíhají bohoslužby. Nicméně místní lidé jsou vůči nám velice uzavřeni. Dokonce bránili svým dětem zúčastňovat se našich letních táborů.

Mnohokrát jste se pro nás stali vyslyšenou modlitbou.

S příchodem války byla vesnice ostřelována a poté obsazena ruskými vojáky. Ve vesnici netekla voda a nefungovala elektřina. Vojáci bez ostychu ve vesnici rabovali. Lidem kradli jejich zásoby, odváděli si i domácí zvířata. Dva týdny se místní schovávali v rozbombardovaných domech před dalšími útoky ruských jednotek.

Po dvou týdnech ukrajinská armáda vesnici dobyla zpět. Tým našich dobrovolníků začal do vesnice přivážet humanitární pomoc. Místy ještě probíhaly boje, a tak jsme občas přijížděli s pomocí za zvuku samopalů a výbuchů munice.

V modlitebně jsme zřídili sklad jídla, vody a hygienických potřeb a to vše rozdávali místním. Jednou nám volala místní žena, aby nám osobně poděkovala: „Byly dny, kdy jsem neměla co jíst, a teď díky vám jím guláš, který jste mi přivezli až domů. Pláču a děkuji za vás Bohu. Děkuji za to, že se o nás a naše děti staráte. Válka nám vzala vše, ale díky vám máme dostatek jídla i vody.“

Několik mužů i žen se z této vesnice připojilo k naší církvi, kam se teď snaží pravidelně docházet na bohoslužby. Někteří z nich dokonce dali své životy Bohu.

Apostolovo. Naše církve má pravidelný kontakt s několika osamělými starými lidmi a také s lidmi handicapovanými. Pravidelně je navštěvujeme, přivádíme jídlo a pomáháme jim v jejich potřebách.

Nedávno jsme navštívili starší manželský pár, kterému jsme přivezli jídlo a hygienické potřeby. Až na návštěvě jsme si všimli, že manžel se sám stará o svoji ženu, která je 18 let na invalidním vozíku. V prosté domácnosti bylo

pečlivě uklizeno a vše zářilo čistotou. Muž dělá všechno úplně sám, uklízí, pere, vaří a stará se o svoji invalidní ženu, kterou koupe, obléká a zajišťuje jí veškerou péči. Ani náznakem si nestěžoval, ale naopak vyjadřoval, jak je za naši pomoc vděčný.

Při předání pomoci muž řekl: „Děkuji, ale hygienických potřeb mám ještě dost zhruba na týden. Dejte to někomu, kdo to potřebuje víc než my.“ Ujistili jsme ho, že máme dostatek i pro ostatní. Pravidelně je teď navštěvujeme a přivádíme potřebnou pomoc.

Prostřednictvím těchto zdánlivě obyčejných situací nám Bůh ukazuje, co je to pokora, obětavost a věrnost navzdory nepříznivým okolnostem.

Dary na pomoc Ukrajině můžete stále zasílat prostřednictvím QR kódu, nebo na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1009. ■

Thajsko

Po půl roce...

Přizpůsobení se
jinému způsobu života
není jednoduché...

Manželé "K"

Je tomu něco přes půl roku, co žijeme v Thajsku. Stále naprostí zelenáči na poli thajské kultury, stále překvapení z mnoha věcí kolem nás. Někdy nám myšlenkové pochody místních připadají opravdu jiné, matoucí. Někdy se marně snažíme dovtípit, proč něco funguje nebo se něco dělá takhle, když by to šlo jinak. V poslední době mě například stále více fascinuje absolutně nulový pud sebezáchovy místních na silnicích nebo přidávání MSG (čistého glutamátu) do každého jídla. Asi si začínáme s Adrianou více všimnat negativních věcí, ale to přijít prý prostě musí. Díky Bohu za ochranu a dostatek trpělivosti.

Naše dny v Thajsku se pořád skládají hlavně ze studia thajštiny. Je to únavné, ale zvládáme to. Máme radost, když složíme větu, odpovíme na otázku, napíšeme zprávu thajským písmem. Ale zabere to ještě nějaký čas, než budeme schopni se plynule dorozumívat.

Mimo jazyk pomáháme s výukou angličtiny malých thajčat v místním sboru. Máme malou skupinku okolo 8- 10 dětí z nevěřících rodin. Kvůli jazykové bariéře to bereme hlavně modlitbou a také, že je to pro místního pastora možnost navázat kontakt s těmito rodinami a pro děti trávit čas v prostředí sboru.

Nedávno jsme mohli spolu s dalšími misionáři strávit pár dní na místní univerzitě a skrze akci, jejímž cílem bylo procvičování angličtiny, být mezi studenty. Běžně se toho účastnilo až 50 studentů a 10 misijních pracovníků. Doufáme, že to do budoucna přinese ovoce a pro některé misionáře možnost pravidelně zasahovat studenty v prostředí univerzity.

Trochu z jiné stránky:

Zhruba za měsíc bychom se měli stěhovat. Měli bychom se přesunout ze severního Thajska do centrálního, do města Ayutthaya. Tam bychom měli podpořit nově vznikající tým s společnými silami najít způsoby, jak mezi místními sdílet evangelium a - bude-li to Boží cesta - založit sbor.

Po pravdě je Ayutthaya pro všechny místní misionáře výzva. Prakticky tam nikdo dobrovolně nechce. Důvodů je mnoho. Jeden misijní tým se tam před lety úplně rozpadl pod náporom tlaků ze všech směrů - od životního stylu po duchovní útoky. Ayutthaya působí jako tvrdá půda, je pod silným duchovním vlivem. Je to bývalé hlavní město Thajska a v podstatě centrální místo buddhismu. Buddhismus má na tohle místo silný vliv. A věřte mi, buddhismus ve své originální asijské podobě je dosti vzdálený tomu, jak ho známe na Západě. Mimo rozlehlé chrámy je velká část města de facto tovární zónou, která se neskutečně rychle rozrůstá. Mnoho lidí tam pracuje 6 - 7 dní v týdnu, aby uživil své rodiny, a tak na nic jiného nemají čas. Pro pár místních věřících je velmi těžké zasahovat takovou skupinu lidí.

Určitě budeme rádi, když se za nás, stejně jako za celý náš tým, budete modlit. Ať zvládneme stěhování, blížící se porod naší první dcerky, najdeme způsob služby v Ayutthaya, a dokud jsme ještě v Chiang Mai, ať můžeme přispět k zasetí dobrého do života těch našich thajčat a jejich rodin.

Podporu pro manžele "K" můžete zasílat na účet 1057340/2060, v. s. 2309. ■

Foto 2

Kráva do každé rodiny Pomoc pokračuje i ve válečném stavu!

Nikolaj

I přes aktuální nepříznivé okolnosti se nám daří pomáhat uprchlíkům z Gruzie a Jižní Osetie. Pomoc přichází z daleké České republiky, kde lidé chápou, co je bolest a co znamená ztratit rodinu. Dosud jsme díky štědrosti Čechů rozdali více než 50 krav a telat. Jsme nadšení, že pomoc stále přichází a my můžeme měnit životy dalších lidí.

Ve vesnici Voschod 2 žije více než 800 uprchlíků. Sehnat práci je zde zcela nad lidské síly. Rodiny mají příjem hluboko pod úrovní životního minima. Zde na Kavkaze je pomoc místním lidem pilotním projektem NF Nehemia, který funguje spolehlivě dlouhé roky.

Rita Albegová žije ve vesnici Voschod a je jednou z mnoha obdarovaných. Říká: "Díky české Nehemii jsme dostali krávu a té se nedávno narodilo tele. Takřka všechno mléko tele spotřebuje, ale daří se nám dál alespoň pravidelně vyrábět sýr. Máme postižené dítě a o to víc je pro nás už tak nelehká situace ještě složitější. Příspěvek na postižené dítě je na pokrytí všech výdajů naprosto nedostačující. Poté, co se naše rodina a naši přátelé dozvěděli, že se nám narodilo postižené dítě, většina z nich se od nás odvrátila. V zásadě nám nikdo nepomáhá, pro všechny je to těžké období.

Díky vlastnímu sýru máme menší alespoň výdaje za potraviny, jejichž ceny se vlivem pandemie Covidu 19 až ztrojnásobily. Navíc je válka na Ukrajině a ceny opět rostou.

**Pomoc pro osadu, kde žije
800 uprchlíků.**

Důležité okamžiky pro jejich životy.

Na vesnici, kde žijeme, žádná práce není, a proto je pro nás životně důležité chovat zvířata. Už jako dítě jsem se krav bála, jejich kopyta a rohy pro mne byly děsivé. Nicméně jsem si zvykla a svůj strach překonala. Péče o krávy je pro mě fyzicky náročná, ale jsem tolik vděčná. Nemám dostatek slov, abych vám Čechům poděkovala. Pokud bych se mohla poklonit před českým národem na výraz díky, udělala bych to z celého svého srdce. Je dojemné vědět, že se o nás někdo zajímá.

Mým snem je být úplně soběstačná a vychovat dobře své dítě. Jsme za vás vděční všemohoucímu Bohu, za vaši pomoc a obětavá srdce!"

Ritina rodina doufá, že do budoucna budou mít dostatek mléka, sýru a tvarohu nejen pro sebe, ale i k dalšímu prodeji, což jim zajistí stabilní finanční příjem na pokrytí životních nákladů.

Regina Khubulova je samoživitelka, která se stará celkem o šest dětí. Před pár lety ovdověla, a přesto si adoptovala tři děti své sestry, která je těžce nemocná. Zajistit tak početnou rodinu není vůbec jednoduché.

Díky pomoci české Nehemie jsme rodině darovali krávu, o které dlouho snila. S minimálním příjmem rodiny by si ji nikdy nemohli dovolit. Kráva stojí v průměru 1600 USD.

Když rodina ve vedlejší vesnici krávu vybírala, na první pohled se zamilovali do "Cikánky", takto ji pojmenovali. Do péče o krávu jsou aktivně zapojeny i děti a na krávu, o kterou je dobře postaráno, je radost pohledět. Rodina tak má dostatek mléka a pravidelně z něj vyrábějí sýr, který všechny děti milují.

V letošním roce jsme darovali díky pomoci z Česka zatím čtyři krávy. V porovnání s potřebami kolem nás se může zdát, že je to jen kapka v moři. Nicméně pro obdarovanou rodinu je kráva ztělesněním zázraku od Boha.

Další obdarovanou je rodina Sedy Chalajevové, která má osm dětí, a navíc se starají o nemocné rodiče z manželovy strany. Žijí v odlehle horské vesnici v Dagestánu. "V dosahu není pro nás žádná práce, navíc kvůli poloze vesnice je velice obtížné sem dopravovat potraviny, které bychom si koupili. Lidé proto chovají zvířata a pěstují zeleninu, aby se alespoň nějak užívali. Mladí lidé odsud odcházejí do Machačkaly nebo jiných velkých měst za lepším životem.

Jsme muslimové a v naší vesnici na nás dohlíží mulla, náš duchovní vůdce, který má pravomoc nás za nevhodné chování odsoudit před celou vesnicí. Pomoc křesťanů tady obecně není vítána. Nicméně jsme velice vděční za darovanou krávu, která nám pomáhá přežít. Tolik bych chtěla veřejně říct všem lidem, že jsem ji dostala z Česka, ale to není vůbec možné. V srdci mám obrovskou vděčnost a věřím, že jednoho dne budu moci pozvat hosty z Česka a pohostit je naším vynikajícím sýrem," dodává Seda s úsměvem. „V Osetii je tradičním jídlem piroh (slaný koláč) a domácí sýr z kravského mléka. Tyto produkty jsou i dnes rozváženy z Osetie letadly a vlaky po celé zemi.

Tradiční sýr nesměl nikdy chybět v žádné osetské domácnosti. Spolu s kukuřičným chlebem a masem tvořil po staletí

hlavní část skromného jídelníčku Osetinců. Dodnes je jejich tradiční sýr velice populární a zaujímá přední příčku oblíbenosti. Navíc z čerstvě nasoleného sýra se pečou proslulé osetské koláče.

V minulosti měl na venkově každý krávu a všichni přirozeně jedli přírodní produkty. V současné době má krávu zde ve Voschodu 2 jen pár lidí. Nicméně biopotraviny chtějí všichni, jak vesničané, tak lidé z města," říká důchodkyně Světlana Alborová.

I Světlana dostala z české Nehemie darem krávu. Žije v jednopatrovém cihlovém domě se svým manželem, synem, jeho ženou a čtyřmi vnoučaty.

Tak jako všichni se potýkají s existenčními problémy. V okolí není žádná práce, a tak rodina krom skromné penze nemá žádný příjem. Proto se darovaná kráva pro ně stala hlavním zdrojem příjmů.

Světlana tak mohla oprášit své takřka zapomenuté dovednosti výroby sýra. Když jí bylo 18 let, naučila se vyrábět sýr od své matky a tchyně, který pak vyráběla dalších 45 let. „Za tu dobu jsem svými sýry nasýtila pravděpodobně tisíce lidí. Dnes vyrábím tradiční osetský sýr, kterým se nebojím krmit ani svá vnoučata. Dokonce prodejem sýra si vydělám k důchodu slušné peníze, které nám pomáhají přežít tíživou situaci."

K večeru vnuci přivedou krávu z pastvy a Světlana se pustí do dojení. „Vemeno musí být důkladně očištěné. Pečlivě dbám na to, abych je řádně otřela. Nikdo nechce jíst sýr s něčím, co do něj nepatří. Dalším důležitým krokem je přefiltrovat mléko přes hustou tkaninu nebo gázu. Pak je možné vyrobit opravdu kvalitní sýr. Všichni v naší rodině milují krom sýru také tučné mléko. Díky Bohu naše kráva dává opravdu velmi kvalitní a výborné mléko.

Z patnácti litrů mléka vyrobím tři a půl kilogramu sýru. Nejlepším obdobím pro výrobu sýru je srpen a září. Mléko je tučnější, a proto na výrobu sýru potřebujeme dvakrát menší množství. Při výrobním procesu také nevzniká žádný odpad. Syrovátku používáme na výrobu kvasu, pro krmení domácích zvířat a také ji pijí lidé s žaludečními potížemi. Do budoucna bych ráda měla krav víc, abych mohla vyrobit více sýru a získat víc prostředků pro svoji rodinu."

Světlana prodává kilogram sýru v průměru za 250 - 300 rublů. V zimě je mléka méně, a tak je sýr dražší. Letos v létě si vydělala 18 000 rublů. "Jsou to pro nás obrovské peníze. To, že máme krávu, je opravdový zázrak. Děkujeme českému národu za obrovskou pomoc!"

Projekt Kráva do každé rodiny můžete podpořit darem na účet 1057340/2060, v. s. 1101. Váš dar pomůže dalším rodinám v jejich tíživé situaci. ■

Na skok mezi misionáři

Lenka Pohanková

Mouchy. Lijáky. Pot. Komáři přenášející malárii. Vádí plné odpadků. Kozy, které se těmi odpadky živí. Přeslazený horký čaj. Lidé, kteří do sebe narážejí v blátivých uličkách trhu. Takový je Čad v období dešťů. Když tam má sestra odjížděla dlouhodobě pracovat, našla jsem si na mapě světa, kde zhruba to je. Po roce se naskytla příležitost ji společně s dalšími kamarády navštívit. „Omylem“ jsem se tím však dostala do silně misijně orientované skupiny a moje dovolená se rázem proměnila v hektický misijní výjezd. Ačkoliv se ze začátku zdálo, že přijíždíme v době, kdy zrovna všichni zahraniční pracovníci opustili zemi, nakonec se podařilo se s mnohými z nich setkat. Na rozhovorech s lidmi z celého světa nás zaujala obrovská pestrost přístupů k misi. Proč jste chtěli jet zrovna sem? „Do Čadu? Znáte někoho, kdo by chtěl jet do Čadu?“ „Vyhostili nás ze Súdánu, tak jsme teď tady.“ „Projel jsem několik afrických zemí, abych zjistil, kde by to bylo nejvíc potřeba. A vyšel z toho Čad. Je zde spousta potřeb a obrovská příležitost.“ „Jsme v Čadu na přání místní církve. Líbí se nám tu.“

Co vás vedlo k uvažování o misi? „Celý život jsem chtěla být misionářkou.“ „Nechtěla jsem hned udělat rozhodnutí na

Moc turistů si Čad jako dovolenkovou destinaci nevybírá, a misionář nemusí být ten, kdo po práci v zahraničí vždycky toužil a obětoval tomu celý život.

celý život. Tak jsem to zkusila na rok. Pak na další rok, a nakonec jsem tady zůstala.“ „Když nám odrostly děti, napadlo nás, že bychom mohli vyrazit pomáhat i dalším lidem.“

Jak používáte své dovednosti a vystudovaný obor ke službě zde?

„Je velmi důležité mít potřebnou kvalifikaci. Otevírá to dveře ke službě lidem v nemocnici.“ „Jsme lingvisté. Spolupracujeme s vládou na rozvoji místních jazyků.“ „Nemusíte dělat zrovna to, co jste vystudovali. Když na tom budete příliš lpět, může vám to zavřít dveře k tomu, abyste se vůbec někde na misi dostali. Bůh si může použít i jiné věci, co umíte, než vaši profesi.“ „To, že své dlouho získávané znalosti nevyužívám, mi pomohlo uvědomit si, že má identita není v tom, co jsem vystudovala.“

Jakým způsobem vedete lidi ke Kristu?

„Nechceme tady zakládat západní církve. Mnohem bližší koncept pro ně je scházet se doma.“ „Často stačí zvěstovat evangelium svým životem, tím, že nám na ostatních záleží.“ „Modlíme se a hledáme klíčové lidi, kteří uvěří a o svojí víře budou mluvit s lidmi okolo sebe.“ „Máme nastavená určitá pravidla, jak lidi vést, ale porušujeme je, kdykoliv nás tak Boží duch vede.“

Být příkladem svým životem.

Jakým životním stylem tady žijete? „Pracuji v areálu misijní organizace a místní lidé sem docházejí konzultovat jazykové záležitosti. Přemýšlela jsem, jestli žít blíž místním, ale zdá se, že takhle nám spolupráce oboustranně vyhovuje.“ „Budu teď nějaký čas žít přímo s Čadany u nich doma, abych do zdejší kultury víc pronikla.“ „Ať každý žije na takové úrovni, jak to zvládá. Naším cílem přece není žít přesně jako Čadané, ale přinášet jim evangelium.“

Trochu mě znepokojovalo jen to, když se otázky stočily na nás. A vy jste tu jen na návštěvě? Nebo do budoucna o něčem uvažujete? Pochopila jsem, že ještě neviděli nikoho, kdo by si zrovna Čad vybral jako dovolenkovou destinaci. Navíc všichni mí kamarádi skutečně o dlouhodobé misii vážně uvažovali, takže jsme na můj vkus až příliš mnoho času věnovali úvahám, kde konkrétně by byla potřeba pomoci, která organizace je nám svým zaměřením nejbližší a kdy by bylo nejvhodnější vyrazit. Snažila jsem se vysvětlovat, že já jsem tam opravdu jen na té návštěvě, ale moc se mi to nedařilo. Právě ta rozmanitost přístupů k misijní práci mi totiž pomohla vidět, že misionář nemusí být jen ten, kdo po práci v zahraničí vždycky toužil a obětoval tomu celý život.

Ačkoliv jsem ani po všech těch návštěvách a rozhovorech nenabyla dojmu, že bych měla odcestovat na misii, myslím, že právě tento misijní styl přemýšlení, se kterým jsme se tam denně setkávali, mi pomohl vrátit se k jádru toho, čemu věřím. Pokud mě Ježíš vykoupil, přijde mi skvělé společně s ostatními hledat způsoby, jak jim tuhle zprávu přinášet. Vším, co děláme, přece chceme šířit Boží království na zemi! A tohle misijní nahlížení na svět si chci uchovat, ať už u nás nebo v cizině. ■

Práci Katky v Čadu můžete podpořit prostřednictvím č. ú. 1057340/2060. v. s. 2202. ■

nehemia⁺

30

Třicet let Nehemie

Připomenutí, jak to
všechno začalo.

Leoš Cásek

Nadační fond NEHEMIA byl oficiálně zřízen Apoštolskou církví v roce 1992. Prvních několik let se však věnoval výhradně spolupráci se stejnojmennou organizací v Německu. Začátkem roku 1996 začala česká Nehemia pracovat samostatně jako Nadace Nehemia. V březnu 1999 se kvůli změně legislativy Nadace Nehemia transformovala na Nadační fond Nehemia.

Ohlédnutí do minulosti. Nehemie, byť misijní zapojení Apoštolské církve sahá až do 70. let, vznikla jako pobočka německé misijní organizace v roce 1991. U zrodu tehdy stál Ivan Vlachynský, Stanislav Bubik a Lech Ochodek spolu s Bohuslavem Štifterem. Na počátku kamionem zakoupeným AVC/Nehemia dopravovali humanitární pomoc především do zemí bývalého Sovětského svazu. Na české pobočce se sbíraly oděvy a nakupovaly potraviny, které byly vyváženy jako humanitární pomoc do Ruska, Rumunska, Albánie, Chorvatska, Estonska, Běloruska, Ukrajiny či Gruzie.

Kamion z Česka vyjížděl minimálně jednou měsíčně, někdy i častěji. Ročně najeli řidiči průměrně 80 tisíc kilometrů a konkrétně Leszek O. za čtyři roky ujel bezmála 250 tisíc kilometrů. V letech 1992 - 1993 se však změnilly německé zákony a již nebylo dále možné zaměstnávat řidiče z východní Evropy. Jejich zápal a nasazení otevřely dveře pro rozsáhlejší působení Čechů v zahraničí.

Německá Nehemie tedy ukončila v ČR svou činnost, nadace však zde byla stále zaregistrována. Tehdy se po sérii setkáních rozhodlo, že Misijní společnost Život, kterou v té době vedl Stanislav Bubik a která pořádala řadu stanových

evangelizací, se změnil na Nehemii. Ředitelem se tedy stal S. Bubik a Nehemia dále působila jako humanitární organizace. Stále jsme spolupracovali s německou AVC/Nehemia a na východ od naší země jsme pracovali hlavně v ruských mluvčích zemích, tedy na Ukrajině, v Čečensku a Gruzii. Jednou z klíčových cest tehdy byla právě cesta do Gruzie. Stašek vzpomíná: „Jeli jsme vlakem z Kyjeva přes Kavkaz a chtěli jsme se dostat do Gruzie. Problém byl ovšem v tom, že nás celníci na Kavkaze nepustili dál a my jsme zůstali na čečenské hranici uprostřed válečné zóny. Našli jsme tam křesťany s baptistickou misí, která se stala naším prvním partnerem v misijní práci. Tam jsme se rovněž dostali do islámského prostředí a uvědomili si potřebu zvěstování evangelia kavkazským národům. Myslím si, že od této chvíle začala Nehemia

měnit svůj kurz a začali jsme daleko víc pracovat jako misijní organizace. Pro Nehemii to byla vizionářská léta. Zažili jsme obrovský nárůst projektů a s tím spojených financí. Tehdy jsme spravovali finance za více než 2,5 mil. korun.“

Po Staškovi postupně převzal v roce 1994 práci

Václav Bednář. Nejprve pomáhal v kanceláři s administrativou, stavěl stany pro evangelizační akce, přebíral humanitární pomoc, která směřovala na Ukrajinu, vydávali jsme se Staškem společně časopis Nehemia Info a rozbíhali nové projekty. Aktivně působil na Ukrajině a věnoval se dětem z ulice v tamějších dětských domovech. Poté, co se Stašek odstěhoval do Chomutova, se Vašek stal vedoucím kanceláře a posléze byl zvolen předsedou Správní rady (1999) a v radě zůstal až do roku 2004. Za celou dobu existence Nehemie se postupně ve vedení vystřídali tyto lidé: 1992 – 1998 Stanislav Bubik, 1999 – 2002 Václav Bednář, 2002 – 2004 Stanislav Bubik, 2004 – 2013 Jaromír Bílý, a 2015 – 2022 Bohuslav Wojnar.

Mám naději, že tímto naše práce nekončí, ale naopak jsme na začátku něčeho většího.

V Nehemii byl zapojen nemalý počet dobrovolníků. Proběhla spousta krátkodobých výjezdů převážně na Ukrajinu, pak také do Černé hory a Ruska. V roce 2004 se stal předsedou SR Jarek Bílý a ředitelem Lubomír Hlavačka. Dveře se stále více otevíraly misijnímu zapojení. Probíhaly akce Měnit svět modlitbou, otevířely se i možnosti cestování do rozvojových zemí Afriky a vznikla hlubší spolupráce s tamními církvemi. Navázalo se další partnerství s finskou misijní organizací FIDA, švýcarskou organizací AVC (podpora tisku čínských Biblí a projekt v S. Koreji), německou AVC/Nehemia aj.

Vysílání a štědrost z ČR. Postupně jsme otvířali své vlastní projekty a stále více pomáhali potřebným lidem v zahraničí, při nenadálých katastrofách či povodních. V průběhu několika let jsme už dávno nebyli těmi, kteří pomoc po pádu komunismu jen přijímají, ale těmi, kteří pomoc nabízejí a vysílají své vlastní pracovníky.

Když jsem v roce 2008 převzal vedení Nehemie po svém předchůdci Luboši Hlavačkovi, měl jsem jen velmi mlhavou představu, kam bychom měli dál směřovat. V tehdejší době Nehemia podporovala celou škálu humanitárních projektů v nejrůznějších zemích od Evropy přes Afriku až po Asii.

Na některých projektech jsme se historicky podíleli jen jako partneři, což mělo za následek, že jsme nebyli schopni našim dárcům zajistit dostatečnou zpětnou vazbu. Jednalo se zejména o podporu vzdělávání dětí. Postupně jsme se tedy snažili spustit vlastní projekty, což se nám v průběhu několika let podařilo, a tak jsme například začali s pomocí vzdělávání pro africké děti. To nám v zásadě otevřelo cestu k dalším vlastním projektům.

Misie.cz. Vytvořili jsme také společenství Misie.cz, kde se vedoucí misijních organizací (Wycliffe, OM, YWAM, Rádio TWR7, NF KMS a Nehemia) spojili dohromady s cílem motivovat českou církev k misijnímu zapojení a společně pořádali Misijní víkendy či se aktivně zapojovali na akcích UNITED. Před deseti lety jsme jasně vnímali, že nemáme být jen organizací, která se orientuje na humanitární práci, ale

organizací, která také vysílá české misionáře, a to s důrazem na nezasažené národy.

Ani po několika letech úsilí a motivace k misijnímu zapojení se nám nedařilo misionáře vysílat. Až v roce 2018 odešel po dlouhých letech první misionářský pár do Iráku. Po jejich vzoru pak následovali další a další. Dnes máme 21 misionářů v zemích jako je Irák, Kuvajt (v procesu přesunu), Thajsko, Tádžikistán, Čad, Střední a Jižní Asie, Tanzanie, Řecko, Chorvatsko, Albánie. A další lidé jsou v procesu příprav k odjezdu.

Kairos. Jsme přesvědčeni, že zásadní vliv měl v tomto i kurz Kairos, který jsme spustili v roce 2015 a který do dnešního dne absolvovalo 185 lidí, i jeho zkrácená verze formou kurzu Nedokončený příběh (56 lidí).

Praktická pomoc. Další z průlomových aktivit, kterou jsme začali v roce 2012, byly týmy praktické pomoci pod vedením Staška Bocka a Karla Fridricha. Každoročně tak vysíláme několik pracovních týmů, které podporují misijní úsilí manuální prací. K dnešnímu dni jsou to desítky lidí, které vyjely, aby budovaly a opravovaly školy, modlitebny a zázemí misijních stanic v Evropě, Africe a až na Sibiři.

Navýšení darů. Také objem finančních prostředků se od roku 2004 významně navýšil. V roce 2004 byl příjem NF Nehemia cca 2,2 milionu korun a v roce 2021 to bylo 18,5 milionu. Za celou dobu existence české Nehemie bychom našli otisk naší práce v bezmála třech desítkách zemí.

Vděčnost. Jsem vděčný všem, kteří měli na počátku našeho misijního hnutí odvahu začít něco nového. Vážím si vašeho úsilí a odhodlání se nevdat i přes těžkosti, kterým jste museli čelit na své cestě. Děkuji každému, kdo se na práci a podpoře NF Nehemia podílel.

Mám naději, že tímto naše práce nekončí, ale naopak jsme na začátku něčeho většího a nového, něčeho, o čem jsme možná ani nikdy nepřemýšleli. ■

Stavební tým Tanzanie

Dva týdny praktické pomoci.

Miroslava Cášková

Letos v září odjel další pracovní tým pod vedením Staška Bocka do Tanzanie do Masajské stepi. Tříčlenný tým spolu s Janem Raszkou a Kamilem Szeligou zde zastřešil nový dům pro učitele. Vážíme si vašeho času a pracovního nasazení investovaného do misijní práce mezi Masaji. ■

Řecko

Tereza Uhlířová

Ted' už ne dva, ale tři. S naší malou Lilien jsem se po porodu zpět do Řecka vracela letadlem, zatímco manžel jel autem až po střechu plným věcí napřed, aby nás mohl na letišti v Thesalonice vyzvednout. Jsme zpět v Řecku, v malém městečku Serres. Bydlíme ve stejném domě jako pastor místního sboru, se kterým spolupracujeme. Je to byt se dvěma malými místnostmi a kuchyní, takže to byla zpočátku výzva naskládat všechny naše věci na své místo.

Ted' už jsme ale zabydlení a můžeme se soustředit na službu. Setkání s uprchlíky vedeme odděleně, muži - ženy. Zjistili jsme, že je to tak lepší pro uvolněnou atmosféru. Obzvláště myslím pro ženy, které se pak nebojí být více otevřené, a taky pro mne, že nemusím kvůli kojení nikam odcházet.

Zaměřím se teď na setkání se ženami. Pastor místního sboru navrhl, abych vedla setkání sama s Lilien. To se ukázalo jako dobrý krok, protože mojí touhou je a bylo, aby to vedl Duch svatý. Kolikrát jsem si chtěla něco připravit, ale Bůh mě vždy zastavil, že to není potřeba, že stačí jeho milost. Učí mě spoléhat se na něj celým srdcem. Potom, když na setkání přečteme nějaký příběh z Bible, mi dá ta správná slova. A já opravdu vidím, že se jich to dotýká.

Ježíš tady i uzdravuje. Jedna z žen měla potíže s nohou, a tak jsem jí nabídla modlitbu. Po několika dnech za mnou přišla a řekla mi, že je uzdravena. Ted' znovu opakovala před ostatními ženami na setkání, že jí Bůh uzdravil nohu. Jiná žena vždy, když jsem ji viděla, měla zachmuřenou tvář. Na setkání mi Bůh ukázal, že se nějakým způsobem pořád trápí minulostí a že se má dívat dopředu a na něj, že on pro ni má dobré

Služba cizincům,
nově příchozím...

věci. Modlila jsem se a vyhnala ten smutek z jejího srdce. Od té doby se nejen usmívá a má jiskru v očích, ale i úplně omládl. Naposledy, když jsem mluvila o tom, že z nás Ježíš všechno snímá, tak přikyvowała. Za jednoho muže z kempu se modlil tým z Německa, který nás přijel podpořit. Ten muž říká, že od té doby je všechno mnohem lepší.

Co je pro mě nejtěžší, je právě ta lidská stránka, jako je domlouvání setkání, aby nás nebylo moc ani málo, potom případné stresy před kempem, když přijde víc lidí a já musím ještě řešit taxi, peníze, adresy. Po skončení setkání zase odvozy a do toho malou Lilien, která už bývá večer unavená, ale odpoledne se to zase moc nehodí příchozím (Bůh mi dal na srdce mluvit o uprchlících jako o příchozích). Takže to je pro nás teď předmětem na modlitby, jak toto dělat lépe.

Ve volném čase přechkáváme vysoké letní teploty doma pod klimatizací nebo se chladíme v místním potoce. Párkrát jsme taky byli u moře, které je od nás hodinu autem. Škoda, že kvůli komárům nemůžeme moc využívat zahradu, kterou máme u domu. Tam si vždy zajdeme na skok jen pro pár fíků.

Věříme, že Bůh tady oslaví své jméno jak mezi příchozími, tak i místními Řeky. Dostávám od něj i sny. Jeden byl o tom, jak jsme se s Markem modlili za nějakou holčinu bez nohou a ty jí při modlitbě začaly dorůstat. Budeme vděční za vaši modlitební podporu. ■

Auto pro Ukrajinu

Nadace Terezy Maxové dětem

Auto je nyní nezbytná
výbava k záchraně lidských životů
na Ukrajině i k dopravě humanitární
pomoci na východ země.

Děkujeme Nadaci Terezy Maxové dětem za pořízení mikro-
busu (Ford Transit v hodnotě 225 800 Kč), který nyní pomáhá
distribuuovat humanitární pomoc a evakuovat osoby ze zón
zasazených válkou. Mikrobus jsme předali našim partnerům z
církve Assemblies v Lucku. Z celého srdce děkujeme! ■

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

1000 HUMANITÁRNÍ PROJEKTY

- 1001 Fond náhlé pomoci
- 1002 Irák - pomoc Jezídům
- 10021 Irák - pomoc ženám
- 10022 Irák - pomoc dětem
- 10023 Irák - Sindžár
- 1003 Lékařská pomoc dětem
- 1004 Perské Bible - Írán
- 1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
- 1009 Ukrajina - uprchlíci
- 1010 Pomoc uprchlíkům - obecný
- 1101 Kavkaz - kráva do každé rodiny
- 1120 Ukrajina - dětské domovy
- 1202 Děti Etiopie - Kofele
- 1203 Děti Tanzanie - Masajové
- 1204 Děti Etiopie - Jimma
- 1301 Severní Korea - pekárna
- 1302 Čína - vodovod
- 1303 Čína - humanitární pracovníci

2000 MISIONÁŘI

- 2101 Chorvatsko - Václav Bednář
- 2103 Moldavsko - práce s dětmi
- 2104 Řecko - Uhlířovi

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):

Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060

(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)

ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

- 2201 Tanzanie - Zuzka
- 2202 Čad - Kateřina
- 2301 Asie - Vretonkovi
- 2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
- 2303 Wojnarovi
- 2304 Jaro Féneš
- 2305 Felagund - misie ve Střední Asii
- 2306 Ivana - Střední Asie
- 2307 Manželé "A" - Jižní Asie
- 2308 MP - arabský poloostrov
- 2309 Manželé "K" - Asie
- 2501 Thomas a Marcela Hemphilovi

3000 PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI

- 3102 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
- 3301 Izrael - obnova lesů na Karmelu

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

5000 PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ

- 5101 Ukrajina - pastor Pavel Golub
- 5102 Ukrajina - podpora romských pastorů
- 5103 Ukrajina - pastor Konstantin Melnik
- 5104 Ukrajina - Doněcká oblast
- 5201 Etiopie - evangelisté TFM

Sponzor: QUANTUM SOLIDUM

QUANTUM SOLIDUM | **R RENOMIA NETWORK**

WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

- 5202 Etiopie - farma
- 5203 Etiopie - Bible
- 5301 Čína - Bible pro Čínu
- 5302 Jakutsko - Ilja a Aňa
- 5303 Evangelisté ve Střední Asii

6000 SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.

- 6004 Neurčené dary
- 6410 Mzdy a dotace na mzdy

8000 SERVISNÍ PODPORA MISIE

- 8104 Vzdělávací kurzy Kairo a akce
- 8201 Časopis Nehemia INFO

Redaktor Miroslava Cášková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info
Selská 29,
736 01 Havířov-Bludovice
Česká republika

Telefon 703 438 026
E-mail office@nehemia.cz
Web www.nehemia.cz
Facebook facebook.com/NehemiaCZ
Registr. číslo: MK-ČR E 14261

Po covidové
pauze opět
nabízíme kurzy
Kairos. Nyní
v Havířově.

Kairos

listopad 2022

Miroslava Cásková

Po delší odmlce vám opět nabízíme kurz Kairos v Havířově. Nás v Nehemii tento kurz velice ovlivnil a napnul naše plachty zase správným směrem. Často po kurzu slyšíme zpětnou vazbu: „Tím by měl projít každý křesťan.“ Proto prosím zvažte, jestli letošní podzim není čas Kairos právě pro vás.

Je to interaktivní kurz a čeká na vás devět lekcí zaměřených na církev, na Boha a na Jeho záměr se světem. Cílem je, aby si každý účastník uvědomil, jak Bůh od počátku zachraňuje člověka, zjevuje se světu a používá si k tomu svůj lid. V neposlední řadě cílí kurz osobní výzvou na každého jednotlivce. Odkrývá nám, že jsme součástí jeho plánů. Chce skrze nás přinést naději a požehnání ostatním a vzbudit v srdci každého křesťana touhu a nutnost se o Kristu podělit. Dává podněty, jak se prostřednictvím praktických kroků podílet na šíření evangelia po celé zemi. Máme vizi, aby povstali další Moravští bratři! Nyní se prostřednictvím kurzu Kairos za ČR modlí lidé ve 103 zemích světa.

Datum: listopad 2022

Kurz je rozdělený na dvě části:

1. část: 3. - 5. 11. (čt 16:30, pá - celý den, so - celý den do 19:00) Účast v pátek dopoledne je nutná.

2. část: 10. - 12. 11. (čt 16:30, pá - celý den, so - celý den do 17:00)

Prosím, udělejte si čas na celou dobu kurzu. Jedna kapitola navazuje na druhou. Chyběl by vám pak kontext. Je tedy potřeba si vzít případně 2 dny dovolené.

Cena: při počtu 10 účastníků 650 Kč (lze i na splátky), při 11 a více 450 Kč.

Přihlášení do 25. října kurzovné 650/ 450 Kč (lze i na splátky), po termínu 800/ 600 Kč. Přihlášky najdete na stránkách Nehemie nebo na www.kurzkairos.cz

Pokud vám nevyhovuje termín a chtěli byste kurz přímo ve vašem sboru, rádi přijedeme a kurzem vás provedeme. Minimální počet účastníků je 10. Pokud byste o kurz měli zájem během příštího roku, prosím, ozvěte se na tel. 739 584 118 (M. Cásková). ■